

DON JAIME-II

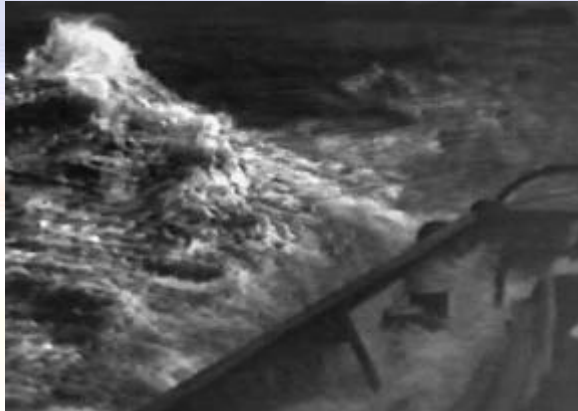
Geert Theunisse

Maart '94 was het Panamese coastertje 'Don-Jaime-II', geladen met 200 Ton stukgoed, afvarend naar zee en tot net op het Haringvliet gevorderd... Het was naar weer, het woei een stuk of 8 – 9 uit het westen en koude regenvlagen plenty. Er werd inmiddels plotseling groot alarm geslagen door een ander schip. Met duidelijk trillende stem en zwaar aangeslagen riep de schipper op VHF-10 dat zijn openliggende met zand geladen schip door de zware golfslag aan het vervullen was onder de Moerdijkbruggen. Wij vliegensvlug eruit met Furie-3. Coen was mee en Theo stapte in de sluis op. We waren nog maar net boven Willemstad toen we konden omdraaien. Het schip bij Moerdijk was gezonken. Daar kunnen wij niks meer mee. Dat is een klus voor de grote bokken. De bemanning was gelukkig juist nog gered door een toegeschoten collega.

Rap rond dus bijvoorbeeld...

Precies op het moment dat ik de boot rond gooide kreeg Theo telefoon van een van onze vele 'Uitkijken' langs het water. "Een coastertje op de dam van Hitzerse Kade." Het kleine haventje beneden de Haringvlietbrug. Dat was niet verkeerd natuurlijk, we waren er vlakbij. Erbij gekomen zat het coastertje niet óp de havendam. Het zat er ín! De kop zat net aan de andere kant door de dam heen. Intussen waaide het rechtdoor in het Vuile-Gat en er stond een best golfje. Vandaar die naam zeker?

Ik had geen zin dicht bij die dammetjes te komen in het donker en met de golfjes, dus we zochten eerst marifooncontact. Dat lukte en we kregen gelijk opdracht om de coaster daar weg te halen. Afgesproken met hen dat er een lijntje overgeschoten zou worden, en of ze dat maar wilden pakken en de tros overhalen. Dat kwam dik voor mekaar en de tros kwam achterop goed vast.

De Don-Jaime kwam braaf uit de havendam vandaan, op redelijk fors aandringen van Furie-3. Eerst maar eens met de Don er achter naar opperwal gestoomd. Die gasten daar intussen rondsnuffelen voorin of ze toch niet lek waren. Niks aan de hand. In Noord-Nederland gebouwd. Lang geleden weliswaar maar toch, kwaliteitje. Intussen was natuurlijk de RWS-17 een kijkje komen nemen. Wat wij daar weer allemaal aan het uitspoken waren. Het was duidelijk dat er een best gaatje in de havendam moest zitten, dus de RWS zei dat de Don nog effe niet weg mocht. Eerst schade opnemen. Logisch niet?

We gooiden los nadat aan boord alles in orde was bevonden. Niet lek. Schroef, roer en machine in orde. Dus de Don stoomde onder onze geleide op eigen kracht naar de Noord-voorhaven van de Volkeraksluizen. Zij meerde af op een paar vrije palen en wij langs zij. Even kennismaken, wat schrijfwerk doen en zo.

Toen begon een klucht in vele bedrijven die ik nooit zal vergeten... Wat bleek namelijk: De Don-Jaime-II was eigenlijk een beetje een vluchtschip. Een soort 'Arke Noagh's'. Iemand verwachtte zwaar weer. Het ging niet zo lekker met z'n bedrijf en zo, en hij had zijn hele hebben en houden zover dat kon in de Don geladen. Auto's, huisraad, proviand, gereedschappen en machines, noem maar op. Hij wilde ergens opnieuw beginnen. Nieuwe ronde, nieuwe kansen, dat werk...

Dit was al de tweede poging. Enkele dagen eerder waren ze bij Hoek van Holland terug naar binnen gestuurd. Er ging toen ook iets niet goed. Ze vielen met hun vaargedrag nog al op bij de Uitkijk daar en moesten omkeren, terug naar binnen. Nu was het plan om over het Haringvliet en via Stellendam te gaan ook weer mislukt.

He, bah!

Er was wel een Loods aan boord. Die het ook niet wist. Hij kwam uit Den Haag,

vandaar... Geintje! Er was door een 'bevriende mogendheid' een goed uur tevoren zelfs nog een nieuwe vaarkaart van het Hollandsdiep en Haringvliet aan boord gebracht, maar ook dat mocht niet baten. Het dammetje van de Hitzert was toch teveel voor de Don. Het stak ietsje te ver uit de wal als het ware...

De eigenaar van schip en lading was niet aan boord. Hij was al een beetje vooruit gereisd en verbleef in Zwitserland tijdens de rampjesticht. De zoon van de eigenaar was wel aan boord. Hij stelde zich van de prins geen kwaad wetend netjes aan mij voor... Zoon van...? Ik hoorde de naam. Die deed een belletje rinkelen... Wat heet: een BEL!

De Chileense kaptein was intussen natuurlijk helemaal op mijn hand. Ik had hem: "*Just saved from great danger!*" Ik was helemaal zijn amigo. En hij was de baas aan boord. En hij tekende braaf mijn briefje. Voor de secuurigheid. De 'Redersnaam' was dezelfde als die van een groot en beroemd Tv-programmamaker. Maar daar heb ik niks mee. Met die andere wel...

Had ik net geheel onwetend de coaster geborgen van een niet echte vriend van me! Hij was me al heel lang nog wat schuldig. Nee hoor: geen geld, absoluut niet. Aan mij tenminste. Tussen ons was het meer een fatsoenskwestie. Een geval van ernstige non-collegialiteit aan zijn kant zullen we het maar noemen. Was dat toeval of niet? Ik heb een dikke week lopen lachen. Pijn in m'n kaken kreeg ik er oplaats van.

Maar toen... Het was bij mekaar natuurlijk een donkerbruin geval. Ik vertrouwde het allemaal niet zo en legde de volgende dag eerst maar eens beslag op de Don. Voor alle zekerheid verhaalde ik het scheepje een dag later met goevinden van mijn amigo de kaptein ook nog naar de haven van Dintelsas. Daar vandaan kun je nergens meer stiekem naar toe. Gevangen tussen de sluizen zit je daar.

Er kwamen wat voorzichtige telefoontjes binnen van contactpersonen. Eens horen hoe de vlag erbij hing deden ze. Die hing er zo bij dat ik inmiddels een keurig rapport had gemaakt van het werk en ingediend bij 'Meester in het Maritieme Recht, Ome Pieter'. Er waren namelijk zomaar spontaan plannen bij me opgekomen om gewoon een hulploon te vragen: Niks bijzonders dacht ik zo, na een geslaagde berging.

Dus dat vertelde ik netjes aan de contactpersonen: dat er nu een hulploon-claim op de Don lag. Er moest toen natuurlijk door de eigenaar van alles geregeld en gereisd worden en ook muntjes verzameld, dus het duurde een paar dagen. Maar op een moment kreeg ik hem toch in eigen persoon aan de telefoon. We maakten een praatje, en hij begreep natuurlijk dat er betaald moest worden. Klare zaak. Mijn speciale sympathie had ie namelijk al lang geleden verspeeld. Vandaar.

De eigenaar vroeg en kreeg nog een week. Daarna zou z'n schip in de veiling gaan. Dat had Ome Pieter vast en zeker beloofd aan mij. Intussen lag de Don nog steeds in de haven met de kaptein en de kokkin aan boord. Later trouwden ze.

De kaptein kwam wel eens over voor een praatje en we begonnen elkaar een beetje te kennen. Hij klaagde ook zijn nood, dat hij al 2 jaar zijn loon niet had ontvangen. Hij kreeg alleen af en toe een beetje geld om eten te kunnen kopen. Hij was wel lid van

de 'Seamens-Union', met ook een kantoor in Rotterdam. Ik zeg zo terloops tegen hem dat ze daar misschien wel iets voor hem konden doen, nu zijn schip toch hier lag.

De eigenaar kwam stipt op tijd na een week opdagen en betaalde cash mijn hulploonnota. We dronken er samen een borreltje op en belden gelijktijdig naar 'Ome Pieter' om het beslag op te laten heffen. De eigenaar hoorde zelf van Pieter dat bij dezen het beslag was opgeheven. Was ie nu maar acuut weg gevaren... Maar het kon nog wel even, daar in de haven...

Tot de volgende avond. Toen kwam daar weer de Deurwaarder met een nieuw beslag op de Don. Nu vanwege de schade aan de havendam. Liggen blijven dus, eerst dokken. De zondag er op was de eigenaar het zo spuugzat en hij besloot tot een 'Blokkadebreking'. Hij voer, nu onder de naam 'Lydia', de Dintelse haven uit, richting de Krammersluizen.

Nou moet je van wel erg goeden huize komen als je daar doorheen komt zonder dat die mannen daar dat echt willen. De RPteW lag al te wachten, en de Lydia kwam een paar uur later weer terug de haven in. Nu ook nog met een proces-verbaal: "Poging tot onttrekking van goederen aan een beslag."

De damschade werd door de eigenaar dus knarse-tandend ook maar betaald. Was ie nu maar acuut weggevaren... Maar het kon nog wel even... Hohoho...!

De volgende dag kwam de Deurwaarder weer. Echt waar! Nu met een beslag op de 'Lydia' betreffende een achterstallig-loon-vordering van de kaptein. Die overigens samen met de kokkin al was ontslagen en van boord gejaagd voor de 'uitbrek-poging'. De eigenaar trof een schikking met de Zeemansbond, die hij betaalde. En geloof het of niet: Hij ging eindelijk varen!

'Ome Pieter' schreef toen het volgende: "Geachte heer Theunisse, In Schuttevaer las ik het artikel over de "Lydia" ex "Don Jaime II" ex "Rebel". Hoewel de vlotte afwikkeling van de claims waar ik bij betrokken was natuurlijk tot enige vreugde stemt, vind ik het nog steeds jammer dat het ons niet gegeven was, schip, bunkers, lading en inventaris openbaar te verkopen.

Dat zou de eerste keer zijn geweest dat zoiets op grond van het nieuwe wetsartikel in Boek 8 BW ten verzoeken van een bergingsmaatschappij zou zijn gebeurd. Ik had de mannen van Sotheby al klaar staan, had voor U een interessante functie als assistent-veilingmeester bedacht.

En ik was gaarne bereid geweest om met mevrouw Theunisse en Theunisse Jr., in matrozenpakjes verkleed en met gebruikmaking van de beide orgels, aan de plechtigheid een sfeervolle muzikale omlijsting te geven. In dat geval was niet met een half paginaatje volstaan maar was waarschijnlijk een hele Schuttevaer aan ons gewijd!”
Lachen is gezond!

Op naar de volgende zaak!

EINDE